

Under debatten havde det sidstnævnte sovjetiske forslag mødt almindelig modstand, dels fordi dets gennemførelse mentes at ville vanskeliggøre de to nedrustningsudvalgs arbejde, og dels fordi det betragtedes som overflødigt, såfremt sikkerhedsrådet blev udvidet. (Nedrustningskommissionen består i hovedsagen af sikkerhedsrådets medlemmer). Tremagtsforslaget om registrering af forsøg med kernevåben havde derimod fået vid tilslutning, og når det desuagtet ikke kom til afstemning, skyldtes det ønsket om at undgå afstemning om det sovjetiske forslag om øjeblikkeligt forbud mod atomforsøg, som adskillige lande følte, at de i givet fald vanskeligt ville kunne stemme imod.

Plenarforsamlingen tiltrådte på et møde den 14. februar 1957 enstemmigt den af 1. udvalg vedtagne resolution.

4. Udkast til konvention vedrørende et rådslagningsystem.

(Dagsordenens punkt 64).

Ovennævnte dagsordenpunkt, som var foreslået af Argentina, behandlede af det særlige politiske udvalg i dagene 17.-21. december 1956.

Forslaget var motiveret ved en argentinsk opfattelse af, at der bestod et behov for etableringen af et fast system på verdensomspændende basis til rådslagning mellem interesserede lande, når der opstod en situation, der kunne true den internationale fred og sikkerhed. Rådslagningerne, der som hovedregel skulle finde sted ved FN og åbne mulighed for en hurtig behandling af opståede konflikter, skulle ikke kunne ske i konkurrence med, men være præliminære i forhold til en eventuel behandling af konflikten i sikkerhedsrådet, plenarforsamlingen eller en af de regionale organisationer, der omtales i pagtens artikel 52.

Medens der under debatten blev givet udtryk for anerkendelse af den tanke, der lå bag det argentinske forslag, blev dette dog samtidig underkastet kritik, idet det bl. a. anførtes, at der næppe var tilstrækkelig anledning til at oprette en ny international institution, der — som den britiske delegerede udtrykte det — i virkeligheden ville komme til at virke som en „ny plenarforsamling“. Videre blev det også gjort

gældende, at hvis FNs organer ikke havde fungeret fuldt tilfredsstillende hidtil, skyldtes det ikke så meget mangler ved maskineriet som den omstændighed, at visse lande havde vist utilbøjelighed til samarbejde, og at det samme forhold ville gøre sig gældende med hensyn til et eventuelt rådslagnings-system.

Da det under debatten havde vist sig, at der var ringe interesse for etableringen af et rådslagningsystem som det foreslåede, endes en række lande, herunder Amerikas Forenede Stater, Argentina og Danmark om at fremsætte et resolutionsforslag, hvori det henstilles til plenarforsamlingen at oversende konventionsudkastet til medlemslandene med henblik på spørgsmålets behandling under den konference til revision af FNs pagt, som skal afholdes ifølge beslutning på 10. plenarforsamling (jfr. beretning om 10. plenarforsamling sp. 517).

For forslaget stemte 45, medens 8 (de østeuropæiske lande) stemte imod, og 8 lande (herunder Indien, Jugoslavien og visse arabiske lande) undlod at stemme.

Resolutionen blev bekræftet af plenarforsamlingen den 11. januar 1957 med 58 stemmer for, 8 imod og 4 blanke stemmer.

5. Valg til fredsobservasjonskommissionen.

(Dagsordenens punkt 19).

På forslag af Canada vedtog plenarforsamlingen den 21. december 1956 uden afstemning at genvælge de nuværende medlemmer af fredsobservasjonskommissionen for kalenderårene 1957 og 1958.

I kommissionen er følgende lande repræsenteret: Amerikas Forenede Stater, Tjsekoslovakiet, Frankrig, Honduras, Indien, Irak, Israel, Kina, New Zealand, Pakistan, Sovjetunionen, Storbritannien, Sverige og Uruguay.

6. Korea.

(Dagsordenens punkt 21).

Som indledning til behandlingen af spørgsmålet om Koreas genforening drøftede 1. udvalg den 3. januar 1957, hvorvidt repræsentanter for Syd- og Nordkorea skulle indbydes til at deltage i forhandlingerne uden stemmeret.

Udvalget vedtog med 51 stemmer for, 10